

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: **A. M.,** narozený X,
 státní příslušník X,
 bytem X,
 zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
 sídlem v Praze 1, Opletalova 25, Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR-odbor azylové a migrační politiky Praha,**
 IČO 00007064, pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha
 7

za účasti : 1) G. G., nar. X,
 2) A. M., nar. X,
 3) T. M., nar. X,
 všichni bytem X,
 zastoupeni advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
 sídlem v Praze 1, Opletalova 25, Praha 1,

o žalobě ze dne 25. 9. 2025 proti rozhodnutí žalované č. j. OAM-48766-22/DP-2024 ze dne 26. 8. 2025,

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalovaný rozhodnutím č. j. OAM-48766-22/DP-2024 ze dne 26. 8. 2025 zamítl žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu dle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. g) a dále je ve spojení s § 9 odst. 1 písm. h) zák.č. 326/1999 Sb. žalobci neudělil s odůvodněním, že je zde důvodné nebezpečí, že by žalobce při svém pobytu na území mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
2. Rozhodnutí žalovaný odůvodnil tím, že žalobce podal dne 25. 10. 2024 na Velvyslanectví ČR v Moskvě žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. V průběhu řízení o žádosti byla žalovanému Policií ČR poskytnuta písemná informace vztahující se k osobě žalobce v režimu utajení (stupeň „vyhrazené“) v souladu se zákonem č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů, již bylo správním orgánem přiřazeno č.j. V79/2025-OAM. Tato informace, jež je nejzásadnějším podkladem rozhodnutí, není v souladu s ust. § 169m zák. č. 326/1999 Sb. součástí správního spisu, přičemž dle existující judikatury není správní orgán oprávněn ani povinen zkoumat její pravdivost, ale je povinen zabývat se její věrohodností, přesvědčivostí, relevantností, tím, zda jsou poskytnuté informace dostatečně podrobné. Uvedená utajovaná informace popisuje skutečnosti a obsahuje údaje, na základě nichž nelze než dospět k závěru, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, resp. existuje důvodné nebezpečí, že by tak mohl učinit. Toto nebezpečí je důvodem, pro nějž má být cizinci policií odepřen vstup na území a je také ve smyslu ust. § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. g) zák.č. 326/1999 Sb. důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaný se zabýval věrohodností, přesvědčivostí a relevantností uvedené informace, tato obsahuje popis konkrétních skutkových zjištění učiněných příslušnou policejní složkou ve vztahu ke konkrétním skutečnostem týkajícím se života samotného žalobce či s ním spojených osob, vyplývá z ní žalobcovo osobní aktivní zapojení v prostředí organizovaného zločinu, jeho specifické a jedinečné působení v kriminálním prostředí včetně hodnocení jeho pozice v něm. Z informace jsou zřejmá závadová jednání dalších, s žalobcem spojených osob, na něž má prokazatelné a nenáhodné vazby nasvědčující vědomému zapojení do prostředí ruskojazyčného organizovaného zločinu a vysoká intenzita nežádoucích aktivit žalobce a s ním spojených osob, jež mohou vyústit v zapojení do různorodé trestné činnosti. Jednání žalobce je popsáno do detailu, působí věrohodně, a pokud jde o rozsah poskytnutých informací, též přesvědčivě. Informace vystihuje nenáhodný a dlouhodobý charakter různorodých aktivit žalobce, jež jsou pro ČR nepochybně nežádoucí a mohou být v rozporu s normami, jež se vedle norem právních považují za nevyhnutelné pro fungování demokratického státu a společnosti, přitom je

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

patrné, že se jedná o dlouhodobou až soustavnou aktivitu žalobce s možným přesahem do budoucna a vyplývá z ní nebezpečí, jež žalobce představuje pro veřejný pořádek, je bezpečnostním rizikem. V informaci zachycené poznatky jsou shromažďovány dlouhodobě zejména za doby pobytu žalobce na území ČR, přičemž byly shromážděny i aktuální poznatky o současném působení žalobce. Informace je prostá názorů a domněnek, jejím obsahem je reprodukce konkrétních skutkových zjištění, popis zdrojů získaných informací, případně způsob jejich získání včetně popisu okolností a důvodů, pro něž je má policie za věrohodné. Původce utajovaných informací v souladu s ust. § 26 odst. 3 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů uvedl, že žalobci lze sdělit: *“Osoba M. A. představuje svým dosavadním jednáním bezpečnostní riziko a existuje u něho důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Toto riziko je založeno zejména na zadokumentované míře jeho dosavadního aktivního zapojení v prostředí ruskojazyčného organizovaného zločinu a četných vazbách na osoby blízké či přímo aktivní v kriminálním prostředí a organizovaném zločinu včetně vedoucích autorit takového prostředí.”* Na základě uvedené utajované informace žalobci opakovaně nebyla udělována, resp. prodlužována pobytová oprávnění na území, v té souvislosti žalovaný konstatoval průběh jednotlivých správních a na ně navazujících soudních řízení a rozhodnutí. V reakci na námitky žalobce týkající se rozsahu, v němž byl s obsahem uvedené informace seznámen v rámci seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, žalovaný uvedl, že v řízení nebyla žádným způsobem porušena jeho procesní práva, neboť za situace, kdy žalobci byla sdělena její podstata alespoň v obecné rovině dostačujícím způsobem tak, aby nebyl zmařen účel utajení uvedené informace. K námitkám žalobce žalovaný dále uvedl, že s obsahem na obsah uvedené informace není ani žalobcova dosavadní trestní a přestupková bezúhonnost způsobila bez dalšího potlačit existenci důvodného nebezpečí narušení veřejného pořádku. Obsah dříve poskytnutých informací koncipovaných obdobně jako nyní poskytnutá informace opakovaně obstály i v soudních přezkumech žalovaným vydaných rozhodnutí, a to i před Nejvyšším správním soudem. Aktuální informace byla poskytnuta v roce 2025, je tedy aktualizovaná a přesvědčivým způsobem zachycuje, že se osobní přístup žalobce nezměnil, a stále je přinejmenším hrozbou pro veřejný pořádek.

3. K žalobcem namítané nepřiměřenosti zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a téhož práva jeho manželky a dětí žalovaný uvedl, že zákon o pobytu cizinců správnímu orgánu neukládá v případě, že žádost zamítá z důvodu uvedeného v § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. g) a v návaznosti na to v § 9 odst. 1 písm. h) povinnost se v rozhodnutí zabývat jeho dopadem do soukromého a rodinného života žadatele ve smyslu kritérií uvedených v § 174a zák.č. 326/1999 Sb. Ve smyslu § 174a odst. 3 uvedeného zákona se tedy takové posouzení v rámci svého rozhodnutí nemá provádět. Žalovaný dále odkázal na čl. 8 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách z roku 1950 upravující podmínky, za nichž může veřejná moc zasáhnout do osobní sféry jednotlivce s tím, že pokud zákonodárce u vybraných důvodů pro neudělení dlouhodobého víza či povolení k dlouhodobému pobytu nestanovil správnímu orgánu povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromé sféry cizince, poměřil závažnost těchto důvodů ve vztahu k dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince a naznal, že tyto důvody jsou závažnější, než právo cizince na ochranu jeho soukromého a rodinného života. V případě žalobce představuje jeho pobyt na území ohrožení veřejného pořádku, což odůvodňuje veřejný zájem, aby se na území ČR

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nezdržovali cizinci, kteří takové ohrožení představují, s tím, že zásah do práva jednotlivce na rodinný a soukromý život je za těchto okolností přípustný. Stejně tak zákon o pobytu cizinců zájem na zajištění bezpečnosti státu a jeho obyvatel na ochranu veřejného pořádku staví nad zájmy takového jednotlivce, v důsledku čehož takové chování považuje za důvod pro neudělení dlouhodobého víza či povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaný dále poukázal na to, že čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, přičemž při stanovení rozsahu povinností státu je nutno zvážit okolnosti konkrétního případu a vzít v úvahu i to, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný a soukromý život v jeho zemi původu, je nutno hodnotit závažnost jeho jednání na straně jedné a intenzitu zásahu do rodinného a soukromého života na straně druhé. V té souvislosti se žalovaný zabýval různými aspekty rodinného života žalobce s tím, že nemá poznatky, že by jeho rodina neplnila svoji základní funkci, má zato, že rodinu žalobce společně spojuje citové i materiální pouto. Po nevyhovění žádosti žalobce o přechodný pobyt se žalobce od druhé poloviny roku 2024 nachází mimo území ČR, přičemž lze předpokládat, že v zemi původu, odkud podal svoji žádost, měl či stále má určité zázemí, o čemž svědčí i některé poznatky v utajované informaci. Právo na respektování rodinného a soukromého života s ohledem na uvedené nemůže být právem absolutním a je nutné, aby cizinec uvedl konkrétní okolnosti vybočující z běžného obecného rámce a standardní situace. V řízení bylo prokázáno, že manželka žalobce dosahuje nadstandardních příjmů, z ekonomického hlediska tedy bude o děti žalobce postaráno, ani žalobci nic nebrání vzhledem k jeho předpokládaným ekonomickým vazbám v zahraničí i nadále podnikat či si finanční prostředky obstarat jinak. Závislost dětí žalobce na rodičích je i s ohledem na jejich věk již přirozeně oslabena, žalobce neuvedl žádné mimořádné okolnosti svědčící o opaku, nebylo zjištěno, že by žalobce či jiný člen jeho rodiny měl nějaký druh postižení či výrazného zdravotního omezení. Rodina bude mít nadále možnost kontaktu, byť ne trvalého, a to při příležitostech dovolené v zahraničí či při návštěvách žalobce v zemi jeho původu či jiné země v případě jeho přesídlení. Žalobce navíc disponuje krátkodobým schengenským vízem vystaveným Řeckou republikou umožňujícím vstup i na území ČR s platností od 15. 3. 2025 do 14. 3. 2027 s vícenásobným vstupem a délkou pobytu 90 dnů, i v důsledku tohoto je zásah do soukromého a rodinného života značně snížen. Žalovaný dále popsal, jakým způsobem zohlednil i čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a nejlepší zájem dítěte žalobce, který v průběhu správního řízení nepředestřel žádná specifika rodičovského vztahu ke svým dětem. Zároveň žalovaný uvedl důvody, pro něž nevyhověl návrhu žalobce na provedení výsledku jeho manželky a vyžádání zprávy OSPOD a konstatoval, že dokazování bylo provedeno v rozsahu umožňujícím posoudit důvodnost podané žádosti. Konstatoval, že dospěl k závěru, že zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života nebude nepřiměřeným s ohledem na to, že žalobce pro ČR dlouhodobě představuje výlučně v důsledku svého jednání ohrožení veřejného pořádku, a je proto naplněn důvod pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu uvedeného v § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. g) ve spojení s § 9 odst. 1 písm. h) zákona č. 329/1999 Sb.

II.

Žaloba

4. V žalobě proti uvedenému rozhodnutí žalobce zrekapituloval svoji dosavadní pobytovou historii, rodinou situaci, zdůraznil, že přestože nikdy nebyl trestně stíhán, posledních 13

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

let čelí zamítání všech žádostí o vydání pobytového oprávnění v ČR, aniž by mu bylo alespoň v jednom řízení sděleno, v čem spočívá jeho osobní jednání, jímž by měl ohrozit některý ze základních zájmů společnosti, a pro které je třeba vyloučit jeho pobyt na území ČR. Zrekapituloval předchozí řízení o jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU a důvody, pro něž byly dva rozsudky zdejšího soudu zrušeny. Konstatoval, že žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podal v reakci na skutečnost, že jej žalovaný výslovně odkázal na možnost podání a kladného vyřízení takové žádosti. V rámci seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádření se k nim byl žalobce vyrozuměn o tom, že součástí správního spisu jsou utajované podklady uchovávané odděleně mimo správní spis vedené pod sp.zn. V79/2025-OAM, avšak bylo mu umožněno seznámit se s nimi pouze ve zredukovaném rozsahu, čímž bylo porušeno jeho procesní právo seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, právo znát podstatu toho, co vyplývá z utajovaných podkladů a vyjádřit se k nim. V reakci na to požádal, aby byl seznámen s utajovanými podklady v rozsahu, jenž nezmaří účel utajení, ale současně mu umožní účinnou obranu. Vyjádřil své výhrady k tomu, že žalovaný shledal nadbytečným provedení jím navrhovaného výsledku manželky a opatření stanoviska OSPOD, v důsledku čehož žalovaný nedostal požadavku na nutnost podrobnějšího posouzení přiměřenosti zásahu do práv a zájmů žalobce a jeho rodinných příslušníků, pro něž je nezbytné dostatečné zjištění skutkového stavu. Žalovaný dle žalobce dostatečně nerozvinul úvahy, z jakého důvodu lze zásah do jeho procesních práv vznikající v důsledku jeho neseznámení s utajovanými podklady považovat za přiměřený.

5. Žalobce poukázal na oprávnění správních soudů přezkoumávat věrohodnost, přesvědčivost a relevanci utajovaných informací ve vztahu k závěrům učiněným správním orgánem na základě posouzení povahy a počtu zdrojů utajovaných informací a způsobu jejich získání. Žalobce dále odkázal na judikaturu NSS týkající se požadavků kladených na obsah, individualizaci zdroje, způsob zjištění a ověření utajovaných informací s tím, že s ohledem na vlastní neznalost obsahu utajovaných podkladů, z nichž žalovaný vycházel, namítá, že tyto nesplňují požadavky na věrohodnost, přesvědčivost, ověřitelnost, relevanci a individualizaci a neposkytují tak dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení.
6. Žalobce dále namítl, že žalovaný nereflektoval v napadeném rozhodnutí unijní rozměr věci a nevyložil pojem důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku závažným způsobem ve světle čl. 6 odst. 1, odst. 2 směrnice o právu na sloučení rodiny a judikatury Soudního dvora EU k jeho výkladu, dle něhož mohou členské státy zamítnout žádost o vstup a pobyt rodinných příslušníků z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti či veřejného zdraví, přičemž při negativním rozhodnutí zohlední s ohledem na individuální okolnosti závažnost či druh protiprávního jednání proti uvedenému, jehož se rodinný příslušník dopustil, či nebezpečí, které od něj hrozí.
7. Žalobce konstatoval, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že důvodem pro zamítnutí jeho žádosti byly jeho blíže nespecifikované kontakty na osoby podílející se na organizované trestné činnosti a prostředí ruskojazyčného organizovaného zločinu, přičemž má zato, že nevyplývá-li z utajovaných podkladů vlastní jednání žalobce v kriminálním prostředí ohrožující veřejný pořádek, pak pouhá existence takových kontaktů nepostačí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

pro přijetí zamítavého rozhodnutí z důvodu veřejného pořádku. S ohledem na uvedené má žalobce za to, že žalovaný nesprávně interpretoval pojem *důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku závažným způsobem* a v důsledku toho dospěl k nesprávnému závěru o možnosti zamítnutí žádosti žalobce.

8. Žalobce dále namítal nepřiměřenost zásahu do základního práva na respektování soukromého a rodinného života a nejlepšího zájmu jeho nezletilého syna. Zdůraznil, že důsledkem zamítnutí jeho žádosti je i odepření vstupu na území ČR po předem nepředvídatelnou dobu a v důsledku toho dlouhodobé či dokonce trvalé rozdělení jeho rodiny. Pokud žalovaný uvedl, že se pobytová situace žalobce s ohledem na to, že již téměř rok pobývá mimo území ČR nezmění, pak pomíjí, že tato skutečnost je důsledkem právě zamítnutí jeho žádosti, přičemž předtím na území ČR pobýval téměř 18 let. Skutečnost, že je jeho manželka schopna samostatně se postarat o výchovu dětí, ještě automaticky neznamená přiměřenost dopadu dlouhodobého či dokonce trvalého rozdělení rodiny. Ani krátkodobé návštěvy rodiny žalobcem na základě uděleného schengenského víza Řeckou republikou nemohou zhojit závažnost důsledků dlouhodobého či dokonce trvalého rozdělení rodiny. Navíc, s ohledem na to, že byl státním občanům Ruské federace v minulosti zakázán vstup na území ČR na základě schengenského víza vydaného jiným smluvním státem, nelze rovněž předvídat, zda a na jak dlouhou dobu mu budou návštěvy rodiny umožněny. S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby bylo žalobou napadené rozhodnutí zrušeno.

III.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření ze dne 23. 10. 2025 uvedl, že nesouhlasí s tvrzením žalobce, že si neopatrčil žádnou aktuální utajovanou informaci. Žalobce k ní sice nemá přístup, nicméně z jejího označení vyplývá, že byla pořízena v roce 2025, tedy je aktuální.
10. Žalovaný odkázal na obsah sdělení ohledně obsahu utajované informace, jež učinil součástí správního spisu, s tím, že i nezúčastněné osobě z něj musí být zřejmé, z čeho je dovozována hrozba, již žalobce představuje. Z tohoto důvodu nesouhlasí s jeho tvrzením o nedostatečném sdělení podstaty důvodů, pro něž je žalobce považován za hrozbu veřejnému pořádku, neboť tyto vyplývají z obsahu utajované informace. Obsah utajované informace není utajován bez důvodu, ale proto, že skutečnosti v ní uvedené byly získány z určitých zdrojů určitými postupy a jejich podrobnější popis by tyto mohl odhalit a či zmařit plnění úkolů policie. V té souvislosti odkázal na judikaturu, v souladu s jejímiž závěry při vyhotovení obsahu sdělení postupoval.
11. K žalobcem namítané nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života uvedl, že žalobce nedisponuje žádným pobytovým oprávněním vydaným ČR, a s ohledem vízum či povolení k pobytu vydané jiným členským státem Schengenského prostoru nelze hovořit o zásahu do soukromého a rodinného života, jenž by žalobce neměl na území vůbec vést. Evropský soud pro lidská práva opakovaně judikuje, že EÚLP jako taková právo cizinců na vstup a pobyt na území smluvního státu nezakládá, a potvrzuje, že podle mezinárodního práva a v souladu se smluvními závazky je smluvní stát oprávněn kontrolovat vstup cizinců na své území a jejich pobyt na něm. Vnitrostátní orgány tedy nemají povinnost umožnit cizinci usadit se ve své zemi, byť vyhoštění usazených migrantů a cizinců neoprávněně pobývajících na území smluvního státu může zasahovat do jejich

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

práva na respektování soukromého a rodinného života a za určitých okolností být neslučitelné s jejich právy podle článku 8 EÚLP. Ačkoli žalobce na území ČR dlouhou dobu pobýval, nelze jej považovat za osobu usazenou v ČR s ohledem na to, že v současnosti není držitelem žádného dlouhodobého pobytového oprávnění, a neudělení pobytového oprávnění proto nemůže vést k porušení uvedeného článku. V řízení bylo prokázáno, že z ekonomického hlediska bude o děti žalobce díky nadstandardním příjmům jeho manželky postaráno, přičemž žalobci nic nebrání v zahraničí nadále podnikat či si jinak obstarat živobytí. V řízení ani nebylo zjištěno, a žalobce ani netvrdil, že by jeho osobní přítomnost byla nezbytná např. při školní docházce jeho nezletilého syna či ze zdravotních či jiných důvodů. Za situace, kdy žalobce nijak nezpochybnil zjištěné skutečnosti týkající se rodinného života žalobce, pak neměl žalovaný povinnost je dále zkoumat a provádět např. žalobcem navržený výslech žalobcovy manželky, ev. dalších rodinných příslušníků.

12. V souvislosti s posouzením nejlepšího zájmu dítěte žalovaný odkázal na judikaturu NSS a Ústavního soudu s tím, že s ohledem na kategorizaci řízení dopadající na děti provedenou Ústavním soudem v nálezu ze dne 14. 4. 2020 sp. zn. IV. ÚS 950/19 spadá situace žalobce a jeho nezletilého syna až do čtvrté kategorie řízení dopadajících na děti, a proto je nejlepší zájem dítěte v posuzované věci jen jedním z vícero zájmů, mezi nimiž je třeba vyvažovat, což žalovaný učinil. Zohlednil v té souvislosti, že žalobce neuvedl žádnou zvláštní či výjimečnou okolnost svého vztahu k uvedenému synovi či takovou okolnost z jeho života, jež by vyžadovala nepřetržitou přítomnost obou rodičů na území. Zájem na ochraně veřejného pořádku proto v případě žalobce jednoznačně převáží nad zájmem nezletilého syna na dlouhodobé soužití s žalobcem na území ČR.
13. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že dřívější ústavní stížnost žalobce týkající se utajovaných informací a dopadů rozhodnutí o neudělení pobytového oprávnění na území ČR do jeho soukromého a rodinného života a nejlepšího zájmu dítěte, byla odmítnuta, přičemž námítky žalobce vznesené v žalobě jsou s těmi, jež byly uvedeny v ústavní stížnosti, identické. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení věci soudem

14. S ohledem na stanovisko žalobce soud ve věci nařídil ústní jednání, při němž účastníci rozsáhle zopakovali svá dosavadní stanoviska.
15. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, jimiž byl vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Nad rámec žalobních bodů byl soud povinen přihlídnout pouze k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s., takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

IV.

1.

Rozhodnutí soudu

16. Žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

17. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž byla zamítnuta jeho žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území dle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. g) a dále ve spojení s § 9 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců a toto mu nebylo povoleno pro důvodné nebezpečí, že by při svém pobytu na území mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
18. Vzhledem k žalobním námitkám bylo spornou otázkou 1) zda žalovaný dodržel procesní práva žalobce v souvislosti s umožněním seznámit se s podklady rozhodnutí a právem žalobce vyjádřit se k nim 2) zda žalovaný správně posoudil přiměřenosti dopadů rozhodnutí na rodinný a soukromý život žalobce a nejlepší zájem žalobcova nezletilého syna a zda si v té souvislosti obstaral dostatek potřebných důkazů, 3) zda se žalobce dopustil jednání, jež by mohlo závažným způsobem narušit bezpečnost ČR či veřejný pořádek.
19. Dle § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„Pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nebo za účelem vědeckého výzkumu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g), h), l) a m), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.“*
20. Dle § 56 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců *„Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. a), b), g), h), i) nebo j).“*
21. Podle § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců *„Policie odepře cizinci vstup na území, jestliže je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit mezinárodní vztahy České republiky.“*
22. Podle článku 27 odst. 1 pobytové směrnice *„S výhradou této kapitoly smějí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům.“* Podle článku 27 odst. 2 pobytové směrnice *„Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.“*
23. Podle § 174a odst. 1 a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.“

24. Podle článku 8 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod *„Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.“*
25. Podle článku 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte *„Zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.“*
26. Námitku žalobce týkající se porušení procesních práv žalobce spočívajících v právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, a to včetně utajovaných podkladů alespoň v rozsahu, jenž nezmaří účel jejich utajení a vyjádřit se k nim, soud neshledal důvodnou. Žalobci byla zachována jeho procesní práva, neboť z výše uvedeného má soud najiisto postaveno, že byl v dostačujícím a zákonu odpovídajícím rozsahu zpraven o podstatě utajovaných informací. Je nezbytné mít v té souvislosti na zřeteli, že zpřístupnění tajných důkazů může ohrozit bezpečnost státu, ohrozit osoby, které byly zdrojem některých zjištěných skutečností, nebo odhalit operativní metody vyšetřování používané národními bezpečnostními orgány. Z těchto důvodů považuje soud za pochopitelné, že žalobce nemohl být obeznámen s obsahem utajované informace v rozsahu, jehož se domáhá. Byly to totiž právě skutečnosti obsažené v utajované informaci, jež vedly žalovaného k závěru, že jednání žalobce ohrožuje veřejný pořádek v ČR. S ohledem na specifickou povahu institutu utajené informace je logické, že její konkrétní obsah je vyloučen z povinnosti žalovaného umožnit žalobci seznámit se s ní jakožto podkladem rozhodnutí, jež je zakotvena v § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Seznámení se s obsahem této informace je možné pouze v rozsahu, který nezmaří účel jejího utajení, přičemž není-li to možné, sdělí se žalobci pouze v obecné rovině, jaké skutečnosti z tohoto podkladu vyplývají. Z tohoto důvodu se v souladu s § 17 odst. 3 správního řádu na utajovanou písemnost ustanovení správního řádu či jiného zákona o nahlížení do spisu nepoužijí. Tento specifický způsob nakládání s utajovanými informacemi je důsledkem vážení významu ústavně chráněných hodnot, jímž je například zájem právě na ochraně bezpečnosti státu na straně jedné, a práva účastníka správního řízení na spravedlivý proces na straně druhé. Procesní omezení z tohoto vyplývající, tj. zneprístupnění utajovaných informací prokazujících bezpečnostní riziko, jež žalobce pro ČR představuje, proto musí být vyvážena tak, aby byla ve výsledku přiměřená sledovanému účelu, tedy ochraně bezpečnosti státu. K tomuto účelu slouží právě správní žaloba, v rámci níž je na soudu, aby provedl přezkum správního rozhodnutí, jež vycházelo mj. i z obsahu utajované informace.
27. Soud se proto zabýval nejen otázkou, zda obsah utajované informace zredukovaný do podoby vhodné pro to, aby se s ní žalobce seznámil, odůvodňuje závěr o důvodnosti nebezpečí narušení veřejného pořádku závažným způsobem stěžovatelem, a zabýval se i otázkou, zda byl žalobce s obsahem utajované informace seznámen v zákonem povoleném rozsahu, tedy v obecné rovině, a dospěl k závěru, že tato podmínka byla splněna. Toto vyplývá ze záznamu do správního spisu ze dne 12. 6. 2025 č. j.OAM-48766-16/DP-2024, v němž je uvedeno, že s ohledem na to, že podkladem pro vydání rozhodnutí je také písemnost, jež je dle § 169m odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, uchovávána odděleně mimo spis, neboť byla správnímu orgánu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

poskytnuta policejním orgánem v režimu utajení (stupeň „vyhrazené“) v souladu se zákonem č. 412/2005 Sb. o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů. Není možné, aby se s jejím obsahem v požadované podobě žalobce seznámil, neboť by došlo ke zmaření účelu jejího utajení. Původce utajovaných informací s ohledem na uvedené sdělil, že žalobci lze sdělit skutečnosti, jež jsou uvedené pod bodem 2. tohoto rozhodnutí Z těchto skutečností, s nimiž se žalobce seznámil, je zřejmé, že neodpovídá skutečnosti jeho tvrzení, že ze správního spisu vyplývá pouze zcela nekonkrétní informace, z níž vůbec nelze dovodit, v jakém ohledu žalobce představuje ohrožení veřejného pořádku ČR. Pokud žalovaný zredukoval obsah utajené informace výše uvedeným způsobem, pak soud, jenž se s jejím plným obsahem seznámil, konstatuje, že zvolený způsob respektuje způsob nakládání s utajovanou informací stanovený zákonem, neboť konkrétnější a podrobnější shrnutí jejího obsahu by vedlo k vyzrazení konkrétních informací včetně identifikace jejich zdrojů a v důsledku toho i k jejich ohrožení. Z těchto důvodů soud shledal zcela dostačující obecnou informaci o jejím obsahu, s níž byl žalobce seznámen, neboť v ní byly s ohledem na uvedená zákonná omezení dostatečným způsobem specifikovány důvody, pro něž dospěl správní orgán k závěru, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Soud má proto zato, že žalobci nebylo odepřeno právo získat dostatek informací pro to, aby na ně mohl v rámci své argumentace reagovat a tím hájit svá práva. Námitku žalobce, že z obsahu informace, s níž byl seznámen, nevyplývají např. bližší skutečnosti týkající se jeho kontaktů s rizikovými osobami, není proto s ohledem na výše uvedené možné považovat za důvodnou.

28. Soud s ohledem na obsah utajované informace, s níž se seznámil, neshledal důvodnou ani námitku žalobce ohledně absence jeho jednání, jež by mohlo jakkoli narušit bezpečnost ČR či veřejný pořádek. Utajovaná informace splňuje požadavek aktuálnosti, věrohodnosti, přesvědčivosti, ověřitelnosti a relevance, dostala požadavku na individualizaci v ní uvedených skutečností, obsahuje konkrétní fakta a zjištění popisující dlouhodobé a konzistentní chování a jednání žalobce včetně zmapování jeho kontaktů s osobami představujícími bezpečnostní riziko pro ČR. Z těchto důvodů působí zjištěné informace věrohodně, přesvědčivě a vytváří obraz o tom, jakým způsobem může žalobce ohrozit narušit veřejný pořádek. Nejedná se zároveň o informace, jež by vypovídaly pouze o jednorázové, tedy ojedinělé, aktivitě žalobce. Na žalovaným přijatém závěru, že žalobce představuje důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku závažným způsobem, nemění nic ani skutečnost, že žalobce nebyl za dobu svého téměř 18letého pobytu v ČR nikdy trestně stíhán. Tato skutečnost sama o sobě totiž není zcela vypovídající, neboť uvedené nebezpečí je třeba posuzovat v širším kontextu všech zjištěných souvislostí týkajících se případu žalobce. Soud považuje za nezbytné konstatovat, že je věcí suverénního státu, za jakých podmínek pobyt cizinců na svém území připustí. V té souvislosti soud odkazuje na nálezy Ústavního soudu ČR sp. zn. Pl. ÚS 41/17 bod 53 nebo Pl. ÚS 26/07, bod 37. Každý cizinec, tedy i žalobce, si musí být vědom možných důsledků vyplývajících z jeho jednání, jež sice nemusí být postižitelné v oblasti trestního práva, ale přesto může ohrožovat bezpečnost státu, v němž má zájem získat pobytový titul. Stát není povinen tolerovat pobyt cizince, u něhož existuje reálné nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku ani v případě, kdy tento na území ČR pobýval po dlouhou dobu a vytvořil si zde zázemí a sociální vazby včetně rodinných. Žalovaný při svém rozhodnutí hodnotil aktuální a konkrétní riziko, jež představuje pobyt žalobce na území ČR. Je na místě zdůraznit, že veřejný pořádek je hodnotou, jež

je chráněna ústavním pořádkem a představuje legitimní cíl převyšující individuální zájem žalobce a jeho rodinných příslušníků na jeho dalším pobytu v ČR. Ani článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, na nějž žalobce odkazuje, mu nezaručuje právo zvolit si stát svého pobytu.

29. Poslední žalobní námitkou byla otázka přiměřenosti dopadů rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a členů jeho rodiny, zejména nezletilého syna. Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou. Zásah rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života žalobce je nesporný, avšak není svévolný a nedosahuje intenzity, jež by jej činila zjevně nepřiměřeným. Je třeba konstatovat, že přiměřenost dopadů rozhodnutí je třeba v souladu s ust. § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců posuzovat pouze v případech, kdy to uvedený zákon výslovně stanoví, přičemž řízení, jež je v tomto případě předmětem soudního přezkumu není řízením, kde by měl správní orgán uvedenou povinnost, což však neznamená, že by správní orgán neměl povinnost přiměřenost vůbec nezkontrolovat a v souladu s tímto také žalovaný postupoval – k tomu viz str. 12 a následující napadeného rozhodnutí. Soud dospěl na základě žalovaným shromážděných informací k závěru, že se přiměřeností rozhodnutí v dostačujícím rozsahu zabýval, přičemž své úvahy popsal a přijatý závěr dostatečně a logicky odůvodnil. Soud se zcela ztotožnil se závěrem žalovaného, že veřejný zájem na zrušení trvalého pobytu žalobce je vzhledem k jím vyvíjeným aktivitám důležitější než dopad do jeho soukromého, rodinného, pracovního a společenského života. Povolení k trvalému pobytu je vyjma českého občanství nejvyšším pobytovým statutem, a pokud existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost České republiky, pak není ve veřejném zájmu, aby mu tento pobytový status se všemi výhodami, jež z něho plynou, zůstával. V souvislosti s argumentací žalobce týkající se toho, že nikdy nebyl trestně stíhán, je na místě kromě výše uvedeného uvést i to, že rozhodnutí žalovaného má preventivní charakter, nikoli sankční.
30. Případný dopad rozhodnutí do rodinného života žalobce tedy nepřevažuje nad veřejným zájmem státu, aby na jeho území nepobýval cizinec ohrožující veřejný pořádek a bezpečnost. Přiměřenost napadeného rozhodnutí je nutné s ohledem na typ řízení posuzovat v omezeném rozsahu, přičemž nelze pominout čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), z něhož plyne právo každého na respektování soukromého a rodinného života. Žalovaný se uvedeným řídil a své závěry v tomto směru dostačujícím způsobem odůvodnil. Při posuzování přiměřenosti žalovaný zohlednil i Úmluvu o právech dítěte, podle jejíhož čl. 3 odst. 1 musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány na straně jedné a svrchované právo každé země rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na jeho území, v důsledku čehož nepředstavuje udělení trvalého pobytu ústavně chráněné právo. Úmluva o právech dítěte ve svém čl. 9 odst. 3 zároveň připouští i oddělení dítěte od rodičů za podmínky pravidelného osobního kontaktu s rodiči, přičemž nikde nestanoví, že rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. S ohledem na zjištěné skutečnosti nelze ani za situace, kdy je žalobce otcem i dosud nezletilého dítěte, hodnotit rozhodnutí žalovaného jako nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Zájem dítěte je sice klíčový, ale musí být vážen s ostatními zájmy, neboť není jediným relevantním faktorem, jenž je nezbytné vzít v úvahu a posoudit. Rozhodnutí žalovaného má na nezletilého syna žalobce zprostředkovaný právní dopad, přičemž jednotlivá kritéria posuzování přiměřenosti

zatížila na jedné straně váhu veřejného zájmu na absenci pobytového oprávnění žalobce a na druhé straně váhu zájmu žalobce na setrvání na území a udržování a rozvíjení zde jím již založených vztahů jak osobního, tak společenského a pracovního charakteru. Ze zjištěných skutečností týkajících se poměrů žalobce je zřejmé, že není vyloučena možnost návratu žalobcových rodinných příslušníků do domovského státu a nadále tak společně vést každodenní rodinný život. V uvedené souvislosti je třeba zmínit i poměrně vysoký věk syna žalobce stejně tak jako skutečnost, že jeho výchovu je schopna samostatně vykonávat matka, jež je zároveň schopna i samostatně zajišťovat materiální potřeby rodiny. V té souvislosti je na místě zmínit i to, že na území ČR žije i zletilá dcera žalobce.

31. Všechna výše uvedená kritéria přiměřenosti žalovaný posoudil ve vzájemné souvislosti a porovnal zájmy žalobce a jeho rodiny na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, s ohledem na to, že právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 356/2020–58, bod 15).
32. Soud se shoduje se žalovaným, že v případě žalobce veřejný zájem převážil nad zájmem jeho a jeho rodiny, zamítnutí žádosti o vydání nejvyššího pobytového oprávnění žalobce je nezbytné, neboť hrozba, již žalobce představuje pro bezpečnost státu je významnější než individuální újma na soukromém, rodinném a pracovním životě žalobce. Soud má s ohledem na obsah utajované informace za to, že žalobce si musel být vědom možných důsledků, jež s sebou ponese případné zjištění jeho činnosti, jež je v rozporu se zájmy ČR a jejích obyvatel.
33. Žalobce dále namítal neprovedení jím navrhovaných důkazů výsledkem jeho manželky a zprávou OSPOD, jenž by zjistil stanovisko a zájem jeho nezletilého syna. K tomu soud uvádí, že jeho úkolem není nahrazovat správní uvážení žalovaného vlastním hodnocením, ale posoudit, zda žalovaný vycházel při rozhodnutí z dostatečně zjištěného skutkového stavu, zda zohlednil relevantní individuální okolnosti žalobcova případu, a zda své závěry přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Soud dospěl k závěru, že tyto požadavky žalovaný splnil. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný při svém rozhodování usiloval o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy žalobce a zájmy společnosti, přičemž učinil dostačující skutková zjištění nezbytná pro učinění přijatých závěrů. Žalovaný byl povinen zohlednit výše uvedená kritéria, přičemž žalobce byl povinen v rámci řízení poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Z obsahu správního spisu i napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalobce i žalovaný uvedené povinnosti splnili. Žalovaný při posouzení vzal v úvahu tvrzení žalobce týkající se jeho rodinného života. Za situace, kdy žalovaný nezpochybnil kvalitu a pevnost žalobcem tvrzených citových a rodinných vazeb rodiny žalobce včetně její ekonomické situace, a žalobce sám netvrdil žádná specifika týkající se jeho rodinných vztahů a potřeb jednotlivých členů rodiny, a tyto nevyplynuly ani ze shromážděných podkladů rozhodnutí, bylo by nadbytečné dále objasňovat skutečnosti tohoto se týkající např. výsledky jednotlivých členů rodiny či zprávou OSPOD.
34. Žalovaný dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil svůj závěr o naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu dle uvedených ustanovení. V tomto ohledu soud považuje napadené rozhodnutí za srozumitelné, logicky odůvodněné a přezkoumatelné. S ohledem na výše uvedené se soud v plném rozsahu ztotožnil se závěry žalovaného, že byly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti o vydání povolení žalobce k dlouhodobému pobytu a neshledal žádný

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

35. Náhradu nákladů řízení soud výrokem II rozsudku žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval.
36. Soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení ani osobám zúčastněným na řízení s ohledem na to, že jim soud neuložil splnění žádné povinnosti, s nimiž by byly spojeny náklady, nebyly shledány žádné důvody zvláštního zřetele hodné a uvedené osoby náhradu nákladů řízení nepožadovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 19. 1. 2026

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně